

Adânci sunt rădăcinile creștine ale poporului român

*Prof.univ.dr.hab. Dulgheru Valeriu, Prof.univ.dr.hab. Dorogan Valerian,
Conf.univ.dr. Cartofeanu Vasile, Conf.univ.dr. Manole Ilie,
Conf. univ. dr. Zaporozjan Sergiu,
Drd. Crudu Radu, Drd. Guțu Marin,
Universitatea Tehnică a Moldovei din Chișinău*

Abstract: *Paternity Christianity becomes increasingly a matter discussed. Moscow, which claims to be a Third Rome increasingly trying to assert this right. It seems, however, that the Romanian people is the only nation that has been christened a natural birth even Christianity. The work comes with some strong arguments in this regard.*

„Mântuitorul îl trimite pe Andrei, fratele lui Petru, în Dacia cu misiunea de a lua în mâinile sale hățurile războiului dintre daci și romani și a pune temelie celui dintâi popor creștin.” (I. Vicol)

Acesta este sfântul adevăr. Vom încerca să-l argumentăm cu unele dovezi ajunse până azi în pofida tuturor străduințelor multora veniți pe capul nostru de a le nimici. Mă refer nu atât la necredincioșii musulmani, cât mai mult la „dreptcredincioșii” slavi și, mai târziu, ruși din străfundurile a cca două milenii. Este foarte bine cunoscut (din diverse surse) că autoritățile romane reprimau crunt primii germeni ai creștinismului [1]. „Și-au tremurat stăpânii lumii/La glasul blândului profet. Și-un dușman au văzut în fiul/Dulgherului din Nazaret! Urască-l cei fără de lege.../Ce-i pasă lui de ura lor? El a venit s-aducă pacea/Și înfrățirea tuturor” ne spune marele poet român Al. Vlahuță. De asemenea, este cunoscut faptul că Pilat, la insistențele bătrânilor evrei din Ierusalim, l-a răstignit pe Hristos, însă ucenicii săi au dus pe întreg teritoriul Imperiului Roman învățătura lui Hristos. Acești primi apostoli ai creștinismului au schimbat lumea. Unul dintre cei 12 a fost apostolul Andrei, fratele lui Petru, mâna dreaptă a Mântuitorului. De asemenea, este bine documentat din punct de vedere istoric faptul că apostolul Andrei este nașul creștin al strămoșilor noștri, promovând dreapta credință în Dacia Traiană [2]. Chiar dacă apostolul Andrei a propovăduit dreapta credință doar în Moesia de Jos (adică Dacia nouă a lui Aurelian), semințele credinței creștine au prins rapid rădăcini practic în întreaga Dacie. Dar, deoarece la acea vreme autoritățile romane, patricienii, nu îmbrățișaseră credința creștină (dimpotrivă, ei se aflau în fruntea organizării acelor

îngrozitoare orori la care erau supuși creștinii), creștinismul a prins rădăcini și s-a răspândit în rândul celor de jos, adică al dacilor care, evident, erau majoritari în zona respectivă. „În Dacia, creștinismul pătrunsesse, fără îndoială, chiar de la începutul colonizării romane, adus de legionari, mai ales din răsăritul imperiului. O dovedesc numeroase vestigiile arheologice, precum și limba, unde toate cuvintele despre ceea ce se poate numi "creștinismul de bază" sunt latinești: Dumnezeu (de la Dominus Deus), duminică, cruce, creștin, biserică, lege (lege sacră, religie), cuminecare, rugăciune, altar, Scripturi, sânt (sfânt, mai ales în cuvinte compuse ca Sânta Măria, Sânt Petru, Sânt Nicoară, deoarece, în limbajul curent, a fost înlocuit cu sfânt, prin contaminare cu slavonul sventu).[3].

Marele Constantin și mama sa, Elena, au fost primii cezari care au îmbrățișat dreapta credință „...Mergând la ostezele Nevomediei și chemând episcopii, s-a rugat de episcopi să-l boteze, cum l-au și botezat (în a. 337, n.n.). Așadar, Marele Constantin nu s-a botezat la Roma, în biserica Sfântului Lateran, precum bârfeau cei ce-mi arătau și baptisteriul, în care s-ar fi botezat de Silvestru, cel dintâi papă de la Roma” – ne destăinuie marele cronicar român Gh. Șincai [2]. După moartea fiului lui Constantin cel Mare Costandie avgustul i-a urmat Iulian, nepotul Marelui Constantin, născut creștin „...care s-a poreclit Apostată, pentru că a urgisit creștinătatea, în care a crescut, și s-a făcut păgân” – scrie același Gh. Șincai în vestita sa *Cronică a românilor* [2]. Din cauza marilor năvăliri din Est (avarii, hunii, bulgarii, slavii și alți barbari), în următorii cca 500 de ani credința creștină nu a mai putut fi promovată la nivel de sus, de împărați. În schimb, la nivelul de jos ea se răspândea, cuprinzând noi popoare.

Să încercăm să găsim unele răspunsuri la întrebările care ne frământă. De ce în acest vast Imperiu Roman anume în această parte a lui (în Dacia) creștinismul a prins rădăcini atât de rapid? De ce nu în aceeași Iudee? De ce nu în Grecia, Egipt, Peninsula Apenină, Peninsula Iberică și alte părți ale marelui Imperiu Roman? Acest lucru ar fi mai bine înțeles dacă specialiștii în domeniu, în locul promovării unor dogme și semiadevăruri, ar săpa mai adânc până la purul adevăr. Una din explicații ar fi, probabil, calitatea solului în care a fost aruncată sămânța creștinismului. Solul dacic, vorbind alegoric, a fost, probabil, mai fertil pentru această sămânță. Se datorează aceasta, în primul rând, faptului că credința precreștină monoteistă a dacilor a fost mult mai apropiată de creștinism decât politeismul și idolatria multor altor seminții din arealul Imperiului Roman. Grație învățăturilor lui Zamolxis și Deceneu, foarte apropiate de învățătura creștină, în care a fost educat poporul dac, în special, în perioada lui Burebista și Decebal, ideile creștine propovăduite de apostolul Andrei au prins rapid rădăcini în inimile dacilor – nu numai ale celor din Imperiu, ci și ale dacilor liberi din afara lui. Deja în a. 325, reprezentantul dacilor, episcopul Theofil, ia parte la primul sobor

convocat la Niceea: „*Din Dachia lui Traian sau cea veche (de la nord de Dunăre – n.n.), care pre vremea soborului acestuia, precum s-a arătat la anul 319, se numea Gothia, a fost mitropolitul Theofil, după cum mărturisește iscălitura lui... Ci de a fost mitropolie în Gothia, au n-a trebuit să fie și episcopii supuse mitropoliei, drept aceea și episcopi mai mulți? Doară un rând necurmat, tocmai de pe vremea sa apostol Andrei, căruia cum că Schithia i s-a dat drept soarte, când au împărțit apostolii lumea între sine, din tradiție sau predanie de obște, crede biserica*” – ne spune Gh. Șincai. „*Locuri lui Hs supuse, între altele, sînt ale sarmatelor, ale dachilor, ale germanilor și ale schithelor, în care locuri, în toate, în numele lui Hs, carele a venit acum împărătește*” – scria Tertulian, martor ocular al acelor timpuri (Gh. Șincai, *Cronica românilor*) [2]. „*Dintre colonii lui Traian mulți erau creștini și creștini rămânând în Dachia Veche, pre mai mulți i-au întors la credință încă și din gothi, poate că sub gonirile împăraților mai mulți creștini s-au adunat la dâșii și din alte țeri, dară mai vîrtos din Dachia Nouă, a căruia lăcūitori erau frații lor și al acestora mitropolit a fost Theofil, cel ce a fost în soborul cel dintâi*” – scrie în continuare Gh. Șincai [2]. Argumente incontestabile despre creștinarea timpurie a strămoșilor noștri daci, cu mult înainte de alte popoare, din documente găsite în biblioteca Vaticanului pe când Gh. Șincai lucra la ea, alungat fiind de pe meleagurile natale prin complotul nobililor unguri și secui. „*Iată că în timpul lui Galien erau preoți creștinești în Dachia lui Traian. Așadară, nu au luat credința lui Hristos de la sloveni, ci gothii și slovenii s-au luminat prin români. Bator și-ar fi ținut și literele, pentru că atunci slovele chirilești nu s-au putut folosi, fiindcă nici era pe lume*” – conchide cu multă siguranță Gh. Șincai.

Toate celelalte popoare care au venit peste strămoșii noștri, s-au creștinat mult mai târziu și asta, în mare parte, s-a întîmplat datorită influenței acestora asupra barbarilor. Bulgarii (împreună cu ei și slavii de sud, care erau la acel moment supușii lor) au fost creștinați de țarul lor Boris-Mihai în a. 845 „*Împotriva lui Bogore (adică Boris-Mihai) s-au ridicat boierii bulgarilor și norodul a vrut să-l omoare, pre carii, el cu puțini ostași, purtând înaintea sa semnul crucii, i-a învins și spăriindu-i, i-a adus la credința lui Hs.*” [2]. Ungurii au fost creștinați de craiul lor Ștefan, numit cel Sfânt, pe la 950. Slavii de nord din Rusia kieveană au fost creștinați la ordinul cneazului lor Vladimir în 988.

Și atunci cu ce drept ni se impune acest stil rusesc de credință în Dumnezeu, promovată de cei care au acceptat creștinismul la ordin, de cei care nu l-au trecut pe Dumnezeu prin inima lor? Cu ce drept moral Moscova a pretins multă vreme să devină o a doua Romă atunci când propria credință în Dumnezeu a fost atât de șubredă? Oare nu din sânul Moscovei, pretinsei Rome, au ieșit cei care la 1917 l-au adus pe satana în capul mesei? Acum ei

spun că de vină a fost doar o clică de bolșevici mică la număr în frunte cu Lenin. Dar unde a fost poporul creștin atunci când li se distrugeau și pângăreau lăcașurile sfinte, erau schilodiți slujitorii bisericii, atunci când se distrugeau și pângăreau lăcașurile sfinte în coloniile ocupate de cotropitorii sovietici (ruși)?

Să vedem ce spun în acest sens străinii despre ruși, despre credința lor în Dumnezeu. Unul din ei a fost marchizul de Custine, străin de Rusia, iubind-o însă sincer înainte de a o vizita, de a o cunoaște. Imaginea reală despre Rusia și-a format-o pe parcursul călătoriilor sale prin Rusia. *„Unitatea bisericii ortodoxe nu este decât aparentă. Bizanțul și Moscova nu sunt niciodată de acord... Poporul rus trece drept foarte religios. Dar ce este o religie pe care este interzis s-o explici?”*. Dogmatism adus la rangul de politică de stat, de religie de stat, am răspunde noi. Este cu atât mai alogică noțiunea de *„religie de stat”* (dar anume așa a pretins să fie religia ortodoxă în Rusia) într-un stat multinațional și multiconfesional cum a fost Rusia țaristă, U.R.S.S. și este astăzi Rusia. Biserica în Rusia întotdeauna a fost doar un instrument în marea politică a ei. Războaiele de cucerire a noilor teritorii, în special în Europa de Sud-Est, din sec. 18-19, erau mascate cu falsă *„eliberare a fraților de credință”* de sub jugul necredincioșilor. Așteptați cu nerăbdare drept eliberatori, până la urmă cei *„eliberați”* se trezeau cu un nou jug, mult mai crunt decât al necredincioșilor. Ulterior, Imperiul Rus, reformat în U.R.S.S., a folosit în calitate de ideologie o nouă *„religie”* – ideologia comunistă în războaiele de cucerire din toată lumea sub același paravan cu altă spoială: *„eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitaliștilor”*. Nu vi se pare, d-lor, cam bizar acest joc cu credința? Nu vorbește aceasta de o spoială, de o superficialitate a așa-numitei religii ortodoxe ruse, de lipsa esenței, a adevăratei credințe? *„Vreți să guvernați pământul prin cucerire. Extinderea puterii pe care o visați nu este deloc inteligentă, nu este deloc morală. Și dacă Dumnezeu v-o va da, va fi spre nenorocirea lumii”* – previziune făcută de marchizul de Custine la 1839 [4], care s-a adeverit ulterior. În 1917 lumea a fost zguduită din temelii de puciul din Rusia, organizat de sataniști. Nou-născutul monstru, U.R.S.S. cu o nouă *„religie de stat”*, și-a răspândit tentaculele pe toate continentele. Cutia Pandorei a fost deschisă. Răul s-a răspândit în întreaga lume și iată că de peste 90 de ani se tot luptă cu el. Dumnezeu a fost declarat dușmanul nr.1 al regimului comunist. Lăcașuri sfinte distruse, pângărite. Oameni ai cultelor uciși, maltratați, încarcerați în temnițe și în gulaguri (primii *„locatari”* ai primului lagăr de concentrare instituit de V. Lenin, la 1918, pe insulele Solovețk au fost slujitorii bisericii). Basarabia a fost mult mai afectată sub acest aspect. Grupuri întregi de credincioși erau exilați cu toate familiile lor în Siberia doar pentru păcatul de a crede în Dumnezeu (același păcat l-au

avut bunicii și părinții acestei nou-născute slugi a satanei, Zinaida Greceanîi).

„Fără eternitate și nemurire creștinismul va costa pământul mai mult decât ar aduce” – menționează Marchizul de Custine [4]. Despre lipsa la acest popor a adevăratei credințe creștine ne vorbesc foarte multe cazuri. „Cu siguranță, țara în care asemenea monument (este vorba de catedrala Vasili Blajenîj din Moscova) se cheamă loc de rugăciune nu este Europa, este India, Persia, China, și oamenii care merg să se închine lui Dumnezeu în acest borcan de dulceață nu sunt creștini” [4]. Înlocuirea prea devreme, prin forță, a credinței în idoli lor de piatră și lemn cu credința în Hristos, înlocuirea idolatrismului cu creștinismul a fost stupidă. Idolatrizarea idoloilor a fost înlocuită cu idolatrizarea țărilor, continuată cu idolatrizarea lui Lenin, Stalin, continuată și astăzi prin idolatrizarea mai noilor țări. „Numai la acest popor, cel puțin așa cred eu, s-au văzut martirii în adorație în fața călăilor...Acest nebun (Ivan cel Groaznic – n.n.) a depășit limitele sferei unde ființa a primit de la Dumnezeu, sub numele liberului arbitru, permisiunea să faci rău: niciodată brațul omului n-a ajuns atât de departe” [4]. Victimele cădeau în genunchi în fața lui Ivan cel Groaznic rugându-l să rămână la tron și să ucidă în continuare. Victimele lui Stalin se aflau, în ultimele clipe ale vieții, nu cu numele lui Dumnezeu pe buze, ci cu al călăului, rostind stupida frază (pentru acel moment), „Trăiască Stalin!”.

„În ce privește demnitatea umană, știți, ea nu este cunoscută în Rusia...Mai întâi este o indiferență sălbatică pentru sfințenia cuvântului, pentru adevărul sentimentelor, pentru justiția actelor; apoi este minciuna triumfătoare în toate acțiunile și tranzacțiile vieții; este lipsa probității, reaua-voință, fraudă sub toate formele, într-un cuvânt, simțul moral este tocit... Rușii nu au nimic să ne învețe (bun, aș adăuga, fiindcă tot felul de apucături rele – lenevia, curvia, duplicitatea, satanismul (adică ura pentru Dumnezeu) de la ei le-am învățat și nu văd când ne vom putea debarasa de ele), dar au să ne facă să uităm multe” – ne preîntâmpină Marchizul de Custine [4], avertisment care însă nu a fost luat încă în serios de mulți compatrioți de-ai noștri.

Acesta este purul adevăr, cam crud. În final mă întreb (dar cred că mulți dintre noi se întreabă): de ce noi, cu rădăcini creștine atât de adânci, am ajuns acolo unde am ajuns la acest capitol? De ce am îmbrăcat atât de ușor o haină de croială străină (mă refer la veșmântul slav)? Ce ar trebui să facem pentru a scăpa din acest cerc vicios, de a reveni la originile noastre creștine, a îmbrățișa moralitatea creștină, care a perpetuat aproape 2000 de ani și care a fost serios compromisă în ultimii 200 de ani de influență rusească? De ce nu ne gândim la viitorul nostru – tineretul, care, în condițiile așa-numitei libertăți totale, devine o pradă ușoară pentru diferite secte cu un statut moral îndoielnic, a unor grupări politice de tot soiul (anarhiste,

bolșevice, naziste, sataniste etc.)? Morala creștină are rolul de frână a multor instincte primare omenești. Este timpul ca morala creștină, educația creștină să revină acolo unde-i este locul, în școală, acolo unde se plămădește viitorul.

Bibliografie:

1. Dulgheru V. *Basarabeni și s(c)lavul din ei*. Chișinău, ed. UTM, 2011, 220p.
2. Șincai Gh. *Cronica românilor*, p.1. Ed. Minerva, București, 1978, 185p.
3. Djuvara I. Neagu. *Între Orient și Occident: Țările române la începutul epocii moderne: (1800-1848) / Neagu Djuvara*. - Ed. a 2-a.-București: Humanitas, 2002. 400 p.; 20 cm. - (Seria Istorie). ISBN 973-50-0240-X
4. Marchizul de Custine. *Scrisori din Rusia*. Chișinău, 1991.